

Andrea Rimová

DÁŽDNIK
PRE
TAMARU

MOTÝL

Andrea Rimová

DÁŽDNIK
PRE
TAMARU

Copyright © Andrea Rimová 2013
Design © Motýľ design 2013
Cover photo © konradbank/Fotky & Foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2013
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2013
Tlač: KASICO, a.s., Bratislava

ISBN: 978-80-89482-99-3

Andrea Rimová

DÁŽDNIK
PRE
TAMARU

VYDAVATELSTVO MOTÝL

*Venujem zo srdca synovcovi Tomáškovi.
Vitaj na svete, zlatičko moje!*

Drahí čitatelia,

keď mi v lete minulého roka vyšla moja druhá kniha „Nech prší, keď plačem“, s napätím som očakávala vaše ohlasy. Už v priebehu niekoľkých dní sa dostala medzi trojicu najpredávanejších kníh u najväčšieho internetového predajcu na Slovensku a denne mi prichádzali od vás správy. Písali ste o pocitoch, ktoré vo vás vyvolala, a veľmi ste ma potešili. Mnohí z vás vyjadrili smútok nad záverom a pýtali sa, či neplánujem napísať pokračovanie. Neplánovala som.

Pustila som sa do ďalšieho románu „Kámasútra našich klamstiev“ a na niekoľko mesiacov vypustila z hlavy osudy Viktórie a Tamarý z knihy „Nech prší, keď plačem“. V období Vianoc si ju prečítal aj môj švagar. Veľmi sa mu zapáčila zápletka, gradovanie napätia v príbehu aj štýl môjho písania. Dodal však: „Podľa mňa je veľká škoda, že si definitívne pretrhla puto tých žien. Zaslúžia si vrátiť sa na stránky knihy, aby mohli dostať poslednú šancu, nemyslíš?“

Po jeho slovách som odložila plány na štvrtý román bokom a namiesto neho dnes držíte v rukách „Dáždnik pre Tamaru“. Nikdy som si nemyslela, že sa ako autorka vrátim k niečomu, čo som už uzavrela. Prekvapila som samu seba. Priateľstvo je vzácny dar, preto sa bývalé kamarátky vracajú, aby bojovali o to, čo zničili samy svojím nerozvážnym konaním. Nezufajte, ak ste knihu „Nech prší, keď plačem“, nečítali. Na úvodných stranách sa dozviete všetko podstatné, aby ste nemali pocit, že ste boli o niečo ukrátení.

Švagrovi Tomášovi vyslovujem obrovskú vďaku za podporu, lebo bez neho by táto kniha nevznikla. A vám, milí čitatelia, prajem príjemné čítanie.

Andrea Rimová

PROLÓG

Videla som, ako policajti odvádzajú Tamaru zo strechy pane-láka, v ktorom pred rokmi žil jej bývalý priateľ Juraj. V očiach mala nevyslovenú otázku: Prečo?

Nechápala, prečo im nezabránim, aby ju odvliekli, keď sme si len pred chvíľou naplánovali krásnu spoločnú budúcnosť s pe-niazmi, ktoré dostane po rozvode.

Nebola som schopná slova, pohybu, ničoho.

Soňa, ktorá zvierala v rukách podbradník mojej zachránenej dcéry Emy, sa ma snažila povzbudiť a upokojiť.

A mne už po tisíci raz prišlo všetko tak strašne ľúto.

Pre jednu hlúpu chybu som zničila šťastie celej rodine. Všet-kým, ktorých som bezhranične milovala. Takmer som prišla o dcéru. Moju milovanú princeznú. Dieťa lásky. To fantastické stvorenie, ktoré sa tak veľmi podobá na Šimona.

Plakala som a plakala, a nevedela prestať. Švagriná bola síce pri mne a opakovala mi, že raz bude všetko dobré, no ja som cítila, že už nič nebude okej. Že život sa už nikdy nevráti do starých koľají.

Bola som fyzicky slabá a emocionálne úplne vyčerpaná. Ve-dela som, že už ďalej nevládzem, no aj napriek tomu som sa pokúsila vstať. Podlomili sa mi kolená. Zviezla som sa Soni do náruče a podvedome sa chytila za brucho.

Veď ja som tehotná!

Premkol ma pocit strachu, že táto hrozná udalosť by mohla vyvolať komplikácie a ohroziť moje zatiaľ nenarodené dieťa.

A vtedy mi došlo, že sa musím spamätať. Že musím definitív-ne zavrieť dvere za tou strašnou kapitolou môjho života. Priala

som si, aby som sa k nej nikdy nemusela vrátiť, a sama sebe prisahala, že to neurobím, aj keby sa neviem čo stalo.

Tamara, navždy si skončila.

V tom momente som ešte netušila, ako veľmi sa mylím.

Hriech, ktorého som sa dopustila v novembri v roku 2006, mal široký dosah. V opitosti som strávila noc s Jurajom, snúbencom mojej najlepšej kamarátky Tamary. Dúfala som, že chyba, ktorá sa neodpúšťa, zostane navždy pochovaná vo výčitkách môjho a Jurajovho svedomia, ktorý mal na všetkom rovnaký podiel. Nestalo sa tak. Pravda si našla svoju cestičku a vyšla najavo.

Tamare som vtedy zlomila srdce. Siahla si na život, no zachránili ju. Potom sa po nej zlahla zem. Na päť rokov sa vytrátila z našich životov. Teda, aspoň sme si to mysleli. Ona totiž zosnovala šialený plán pomsty, ktorý jej takmer vyšiel. Výsledkom bolo rozvrátené manželstvo mojich rodičov a brata, ohrozenie života mojej dcéry a zlá povesť našej kaviarne.

Naposledy som ju videla pred dvomi rokmi na streche paneláka, odkiaľ chcela pred mojimi očami skočiť. Odviezli ju za zvuku sirén a ja som napísala za jej menom výraznú bodku.

Odvtedy sa toho odohralo veľa a ako som predpokladala, nič už nebolo ako kedysi.

Tamara všetko nenávratne narušila.

Trvalo pol roka, kým sme našu kaviareň Amor postavili na nohy a zbavili sa temnej vizitky klebiet o tom, že je to raj narkomanov. Opäť sa stala vyhľadávaným podnikom v meste. Bola miestom odpočinku ľudí všetkých vekových kategórií, centrom pracovných schôdzok, stretávali sa tu zamilované páry a organizovali sa rodinné oslavy. Ale nech som sa akokoľvek snažila, vnútri duše som cítila, že tam už nevydržím, že musím preč. Bola som jediná, kto sa v Amorovi necítil príjemne. Stále mi pripomínala oslavu mojich 29. narodenín, ktorá sa skon-

čila šokujúcim odhalením identity otcovej a bratovej milenky a hneď nato zvukom sirén dvoch sanitiek. Jedna odviezla mňa, druhá otca. Keď si kaviareň fotil realitný maklér, trhalo mi srdce. Amora sme predali. Veľmi výhodne. Keď som podpisovala zmluvu o predaji, triasla sa mi ruka. Pri odovzdávaní kľúčov novému majiteľovi som ich pevne zvierala v dlani a v duchu sa s nimi lúčila. Vedela som, že sa ich dotýkam naposledy. Kľúče od môjho sna, ktorý som zhmotnila, mi už nepatrili. Napriek tomu, že som cítila obrovský smútok, sprevádzala ho veľká úľava.

Otec sa po návrate z nemocnice uzavrel do seba. Prvý mesiac s nikým nekomunikoval. S rodinou len veľmi málo. Na nemocničnom lôžku tesne po incidente s Tamarou nevyzeral ako po infarkte. Aj keď bol vnútri veľmi zranený a zmätený rovnako ako my ostatní, pôsobil ako silný a rozhodný muž. Marcelovi prikázal, aby Soni neprezradil, že som vedela o jeho nevere. Nariadil mu pochovať myšlienky na to hlboko vo svojom vnútri a sestru za žiadnych okolností nezradiť. Mne dodal silu a vieru v moju nevinu. Po návrate do svojho bytu však naňho všetko doľahlo. Cítil sa zodpovedný za to, že priviedol Tamaru do blízkosti našej rodiny. Aj vďaka tomu, že mal vo firme výborné vedenie, chodil do kancelárie minimálne, až na určitý čas úplne prestal. Potreboval sa vyrovnať so všetkým, čo sa stalo, potreboval čas. Aby odpustil sám sebe a zabudol. A keď ten uplynul, začala mu práca chýbať. A my tiež. Hlavne vnúcatá. Často nás navštevoval. Sledovala som, ako mu bezbranné deti dodávajú silu, otvárajú myseľ a prinavracajú chuť do života. No aj napriek tomu bol už ženám neprístupný.

Mama žije dodnes v dome, v ktorom sme s bratom vyrastali. Tam, kde som jej ako dieťa oznámila, že na klavír už chodiť nebudem. Ako študentka som jej plakala na ramene, keď sa na mňa Šimon vykašlal, o pár rokov potom som výskala od šťastia, keď sme sa znova našli a ponúkol mi manželstvo. Tam,

kde prežívala radosti i trápenia s naším otcom. Stále tam, kde sme pre ňu pripravili prekvapenie v podobe novej spálne, keď ju otec naposledy opustil. S jeho odchodom sa vtedy zmierila, ale v deň, keď sa dozvedela, prečo sa mi Tamara pomstila, sa v nej niečo zlomilo. Zradu, ktorej som sa dopustila voči kamarátke a ktorá bola príčinou Tamarinej pomsty, mi neodpustila nikdy. Aj brat Marcel ju sklamal, keď podľahol pokušeniu a kvôli tomu švagriná Soňa odišla aj s deťmi k svojim rodičom. Obral tak mamu o dom plný detskej radosti a kriku. Síce sme ju navštevovali, ale nikdy sme sa nezdržali dlho. Vypili sme kávu, pochválili sa pokrokmi, ktoré deti robili a zdekovali sme sa skôr, ako mohlo dôjsť k slovnej roztržke. Po krátkom čase si našla priateľa Daniela. Vo veku Šimona, svojho zaťa. Chodili s mojím mužom do rovnakej školy, boli v tom istom ročníku. Využíva ju, nič viac. Mama je zamilovaná a zaslepená. Tak ako kedysi otec. Vymenili si v našej rodine roly.

Brat Marcel stále šikovne vedie vlastnú autodielnu a po práci uteká do domu svokrovcov, kde dýcha len pre svoju ženu a deti. Riško má päť rokov, Rebeka o rok menej. Trvalo mesiace, kým obmäkčil Soňu. Hádám to zlé už navždy odvíal čas a z chyby sa poučil.

My so Šimonom a deťmi... Peniaze za predanú kaviareň prispeli k urýchleniu stavby nášho vysnívaného domčeka. Menšie úpravy stále chýbajú. No žijeme si šťastne, obklopení detskými hláskami. Ema bude mať čoskoro tri roky. Je veľmi šikovná. Má brata Filipa, ktorého sme pomenovali po dedovi. Pred pol rokom sme oslávili jeho prvé narodeniny. Šimon je stále ten najúžasnejší muž na svete. Pracovitý, ohľaduplný, láskavý voči manželke a dokonalý otec. Je riaditeľom pobočky firmy, pre ktorú pracoval pred rokmi v Anglicku.

Ja, Viktória... Zlomená, pozviechaná, milovaná i zatracovaná. Domáca pani na plný úväzok. Matka nádherných detí, oddaná manželka milovaného muža. Už sa netrápim chybou,

ktorú som kedysi dávno urobila. Vymazala som z pamäti všetko, čo ma s ňou spájalo. Za bolesť, ktorú som spôsobila, sme zaplatili všetci. Aj s úrokmi. Veľa sa zmenilo a ja som túto trinástu komnatu zavrela.

Tamara... Meno, ktoré sa odvtedy, ako ukončila polícia vyšetovanie, už nikdy v našej rodine nevyslovilo. Píše sa rok 2013. Každý z nás si odniesol bolesť z jej chorých činov. A každý po svojom. Tamara je tabu.

Pomýlila som sa. Tamara nepovedala svoje posledné slovo.

1

Šimon bol v práci, Ema a Filipko pokojne spali a ja som zatiaľ s detskou vysieľačkou zavesenou na krku vešala čerstvo opratú bielizeň na šnúry za domom. V duchu som uvažovala, čo dnes uvarím. Keď som zavesila aj posledné kusy oblečenia a vkročila do domu, zazvonil zvonček.

Kto to asi môže byť? Určite nikto z rodiny. Tí by zavolali a ohlásili sa. Poštár tu bol už ráno.

Položila som prázdny kôš na bielizeň na pohovku v obývačke a zvedavá prešla na chodbu. Cez okno pri vchodových dverách som zazrela Denyho, ako vrtí veselo chvostom a víta hosta. Mužovi, ktorý sa k nemu skláňal pri plote, som do tváre nevidela. Otvorila som dvere a on sa okamžite prestal venovať psovi a vzpriamril sa.

Pozerala som sa do tváre človeku, na ktorého moja myseľ za posledné roky potlačila všetky spomienky.

Pred brámkou stál Juraj. Usmieval sa.

„Trochu šok, však?“ zavolal.

To si uhádol. Si posledný, koho by som tu čakala.

Nereagovala som, len som stála vo dverách a vzdialenosť, ktorá nás delila, zrazu zmizla. Ako prvé sa mi vybavili spomienky na noc, ktorú budem navždy ľutovať. Na jeho bozky a dotyky, na moment, keď sme stratili kontrolu nad našimi telami a rozumom a oddávali sa nenásytne jeden druhému.

Deny začal pobehovať od bránky k dverám a stále veselo vrtel chvostom. Vytrhol ma z myšlienok a vrátil do reality.

„Kde sa tu berieš? Šimon nie je doma,“ zakričala som.

„Viem, potrebujem hovoriť s tebou. Pustiš ma dnu alebo sa budeme rozprávať takto na dialku?“

Nesmelo som vykročila k bránke. Odomkla som a vpustila ho dnu.

„Myslela som, že žiješ v Sydney.“

„Vrátil som sa pred dvomi týždňami. Zatiaľ neviem, na ako dlho. Tváriš sa, akoby si videla ducha. Neboj sa, prišiel som ti len niečo dať,“ povedal a pohladil Denyho, ktorý okolo neho pobehoval.

„Mne?“ začudovala som sa.

„Počkaj, mám to v aute,“ povedal a vyšiel brámkou von. Deny v závese za ním. Až vtedy som si všimla, že neďaleko stojí zaparkované čierne auto.

Otvoril kufor a vybral z neho nevelkú papierovú škatuľu. Vrátil sa do dvora, zavrel za sebou a povedal: „Nezdržím ťa dlho, ale toto patrí tebe.“

Zatvárala som sa prekvapene a vrhla naňho zvedavý pohľad. Nemala som strach, že by mi ublížil. Nemal dôvod. Ale bolo zvláštne vidieť ho s odstupom toľkých rokov.

„Dal by si si kávu?“ opýtala som sa a ukázala na vchodové dvere.

„To by bolo super,“ usmial sa a vykročil k domu. Nasledovala som ho.

Vôbec si sa nezmenil. Akoby to bolo včera, čo sme sa videli naposledy.

Nedošlo k žiadnemu objatiu ani zdvorilostnému vzdušnému bozku. Usadila som ho v obývačke a odbehla postaviť vodu na kávu. Bola som zvedavá, čo môže byť v škatuli, no tvárila som sa, že je mi to jedno.

„Tak, ako sa máte?“ opýtal sa, keď som sa k nemu vrátila.

„Skvele. Šimon pracuje, ja som na materskej. Máme dve deti. Ema bude mať v decembri tri roky. Filip mal rok a pol minulý

mesiac. Prečo si sa vrátil? Nie je Austrália krajinou, kde sú ľudia najšťastnejší na svete?“ vyzvedala som.

Zasmial sa.

„Takže máš dve deti s mojím bratrancom. Som rád, že si našla svoje šťastie,“ povedal a znelo to úprimne. „Čo sa týka Austrálie, je tam naozaj krásne a život je úplne iný ako tu. Ľudia sa nikam neponáhľajú, vedia sa tešiť z maličkostí a majú pozitívnejší pohľad na svet. Vzal som si v práci dovolenku. Roky som nebol doma.“

„Prečo si sa neohlásil, že prídeš?“

„Volal som Šimonovi. Povedal mi, že bude v práci do štvrtej,“ pozrel na hodinky na ruke.

„Je len jedna,“ poznamenala som a čakala, čo povie.

Nemala som dobrý pocit z toho, že sedí u nás doma. Až priveľmi mi pripomínal študentské roky, keď tvorili s mojou najlepšou kamarátkou ideálny pár. Mohlo to tak byť dodnes, keby sme my dvaja vtedy zvážili dôsledky noci, ktorá sa nedala vymazať.

„Chcel som, aby si bola sama,“ vyhlásil a uprene ma sledoval.

Uhla som pohľadom.

„Prečo?“

Posunul sa na pohovke bližšie ku mne. Odtiahla som sa.

„Viktória, bol som za Tamarou v liečebni.“

Keď som začula to meno, mojím telom prebehla vlna hrôzy.

„Nebudem sa o nej s tebou baviť. Viac do môjho života nepatrí.“

Nedal sa odradiť.

„Nemôžeš niekoho len tak vymazať.“

Cítila som, že moju tvár začína od zlosti rozpaľovať.

Čo on môže o tom vedieť?

„Ale môžem. Stalo sa toho veľa. Ty si zdupkal ďaleko. Ja som si to všetko zlízala. Netušíš, čoho sa tá žena dopustila,“ snažila som sa pôsobiť pokojne, no z tónu môjho hlasu musel pochopiť, že nemám ďaleko ku kriku.

„Viem to. Nie do detailov, ale viem, že sa nezachovala správne. No vtedy ani my nie.“

Prebodla som ho pohľadom.

„Ak si prišiel vyťahovať na povrch minulosť, tak by bolo asi lepšie, keby si odišiel.“

„Viktória, len ma vypočuj. Nič viac od teba nežiadam,“ trval na svojom.

„Nie. Nezaujímam ma, čo je s ňou,“ odmietala som tvrdohlavo.

Juraj sa zamračil. Vyzeral takmer rovnako ako v deň, keď som ho s ňou zoznámila na diskotéke. Školský playboy a jeho anjelsky krásna polovička. Boli stelesnením šťastia, kamkoľvek sa pohli.

„Viktória, vieš, že má dobré srdce...“ pokúšal sa znova, no ja som ho prerušila.

„Prestaň, Ďuro. Boli sme mladí a hlúpi. Spravili sme chybu. Moja dcéra za to takmer zaplatila životom! Tak mi nehovor, že ONA má dobré srdce!“

Nedokázala som vysloviť to meno. Ani myslieť na zovretú vodu v kanvici a kávu pre hosťa.

Chytil si hlavu do dlaní.

„Mrzí ma, ako ďaleko to až zašlo. Zúfalí ľudia robia zúfalé činy,“ snažil sa ospravedlniť jej zvrátené konanie.

„Ema mohla zomrieť! Tak ju neospravedlňuj. A vôbec, mal by si už ísť. My dvaja si nemáme čo povedať.“

Postavila som sa a čakala, že ma bude nasledovať. Zostal však sedieť na svojom mieste.

„Čo čakáš? Že sa ťa budem vypytovať, ako sa má? Ako vyzerá? Čo povedala? Zabudni na to. Nemôžem povedať, že ju nenávidím, lebo to nie je pravda. ONA pre mňa neexistuje, a to je ešte horšie. Minulosť je preč. A tak to aj zostane.“

Pochopil, že ma neobmäkčí. Cítil zo mňa odhodlanie nevracať sa k tomu, čo bolo.

„Tak dobre, pôjdem,“ povedal a vstal. Pohľadom zavadil

o škatuľu, ktorú priniesol so sebou. „Naozaj ma všetko mrzí, ver mi. Ale toto je tvoje. A poviem ti to, aj keď to nechceš počuť. Vôbec sa so mnou nerozprávala. Akoby som tam ani nebol. Pri odchode mi dala sestrička toto. Listy. Tamara ich napísala za posledné dva roky. Sestrička Helenka na ne písala dátumy, kedy listy vznikli. Sú adresované Viktórii, ale na obálke nie je nič viac, preto zamestnanci nevedeli, čo s nimi. Obaja vieme, že patria tebe.“

Skôr ako som stihla zareagovať, odišiel z izby na chodbu, obul sa a zavrel za sebou vchodové dvere. Hypnotizovala som škatuľu a keď mi skutočne došlo, čo je v nej, schytila som ju do rúk a rozbehla sa von za Jurajom. Videla som už len odchádzajúce auto.

Zagánila som na listy.

Sakra, nechcem to tu!

Vrátila som sa do obývačky a položila škatuľu na stôl. Sadla som si a s odporom na ňu hľadela.

Určite si plná nenávisťi a výčítiek, rekapitulovania toho, čo sa stalo...

Spálím Ťa. Nebudem sa vracat' niekam, kam nechcem. Ani v spomienkach, lebo sú príliš bolestivé.

Z detskej vysielačky sa ozvalo Filipovo zamrncanie. Rýchlo som vybehla do detskej izby, no už opäť pokojne spal. Asi sa mu snívalo niečo zlé. Pozorovala som jeho krásnu tváričku v postielke plnej krásnych hračiek. Mal rovnaké pery ako Šimon. Aj mihalnice. Bol taký nevinný. Potom som si kľakla k Eme. Objímala plyšového zajačika a v spánku sa usmievala. Moja malá.

Ako mohol byť niekto schopný ublížiť dieťaťu? Stvoreniu, ktoré za nič nemôže a prišlo na tento svet čisté ako slza?

Aj keď som nechcela na Tamaru myslieť, Jurajova návšteva zariadila opak. Škatuľu s listami som síce strčila do garáže bez toho, aby som nakukla čo i len do jedného listu, no nedala sa vymazať. Klamala som samu seba.

2

„Na čo myslíš?“ opýtal sa v ten večer Šimon. Ležali sme v posteli a chystali sa spať.

Mám mu povedať, že tu bol Juraj?

Nerozvíri to zbytočne tému, o ktorej som vyhlásila, že ju viac nebudem rozoberať?

Čo ak mu to spomenie Ďuro? Sú predsa bratrancei.

„Dnes tu bol Juraj,“ povedala som nakoniec.

Čakala som, že Šimon začne vyzvedať a zisťovať, čo chcel. Nestalo sa tak.

„Volali sme spolu. Nevidel som ho už roky rokúce. Zmenil sa?“

Položila som si hlavu na jeho rameno. Privinul si ma k sebe.

„Ani nie.“

„Už vie, ako dlho sa zdrží na Slovensku? Keď mi volal, ešte to nevedel.“

Zamyslela som sa. V podstate som sa s ním nestihla porozprávať, zistiť, či je ženatý, či má deti, či prišiel sám... Uvedomila som si, že som sa nesprávava k nemu veľmi príjemne.

„Bola som hrozná,“ povedala som.

Šimon sa zamrivil a vypol lampu na svojom nočnom stolíku.

„Ako to, že hrozná? Prečo?“

„Pretože mi priniesol škatuľu listov. Hádaj, od koho. Bol za ŇOU v liečebni.“

Opäť som čakala nejakú výraznú reakciu. Tentoraz oprávnene.

„Čože? Listy? Ako si dovolila poslať ti listy? Čo ti písala?“ opýtal sa nahnevane a opäť rozsvietil svetlo, ktoré len pred pár sekundami zhasol.

Posadila som sa na posteli.

„Ty si naozaj myslíš, že som to čítala? Šimon, ako by som sa ich mohla dotknúť?“

Prešiel mi prstami po ruke, zdalo sa, že sa trochu upokojil.

„Čo si s nimi spravila?“

„Spálila som ich. A vyhodila Juraja, lebo som o nej nechcela hovoriť.“

Manžel ma objal.

„Spravila si dobre. Ja som si myslel, že nás chce navštíviť, vidieť deti a porozprávať sa ako člen rodiny. Netušil som, že išiel za tou bláznivou do cvokárne a že ti dokonca prinesie nejaké listy. Som rád, že si ich zničila. Nechcem v našom dome nič, čo sa jej týka.“

„Ja viem, zlatko. Ani ja.“

Zaspali sme nepokojným spánkom.

3

Soňa sa tešila, že si trochu oddýchne od detí. Bol víkend a otec zobral Emu a bratových potomkov na výlet. Riško sa cítil ako veľký ochranca. Vo veku päť rokov mal pocit, že musí dávať na sestru a sesternicu pozor. Vedeli sme, že otec deti prepcháva nezdravým jedlom a pizzou, no raz za čas sme im to dopriali a tvárili sa, že o tom nevieme. Vybrali sme sa do fitka, kým Šimon zostal s Filipom doma.

„Mám pocit, že mama opäť schudla,“ vyhlásila švagriná, keď sme si rozhrievali telá na susediacich bežiacich pásoch.

„Myslíš? Nevidela som ju asi dva týždne. Keď som jej naposledy volala, chystala sa s Danielom na nejakú nóbl večeru. Oslavovali výročie ich vzťahu. Rok a pol,“ poznamenala som trpkou.